

door Ann CASIER

1. Cellist DE VLIÉGER Emile (+ 1960)

Hoewel Emile DE VLIÉGER op papier nooit eerste cellist was, wordt hij hier toch besproken. Als Oostendenaar was zijn rol in het Kursaalorkest zeker niet onbelangrijk en bovendien werd hij later directeur van het Oostends muziekconceratorium.

In 1905 plande hij, samen met enkele andere musici, muzikale optredens in verschillende Belgische steden (1). 's Zomers mocht hij als tweede cellist de zieke JACOBS vervangen in "Scènes Alsaciennes" van MASSENET (2). Hij werkte soms mee aan de muzikale ochtendvoorstellingen, die tot doel hadden jong talent in het publiek te laten optreden. Na een briljante eerste prijs te Brussel mocht DE VLIÉGER zeker talentvol genoemd worden. Op een van deze morgenconcerten vertolkte hij het tweede celloconcerto in D van J. HAYDN, "Kol Nidrei" van Max BRUCH en als bisnummer-tje een tarantella van POPPER (3).

Kort na zijn huwelijk in 1907 met Niny GOVAERT, werd hij aangeworven als solo-cellist aan het Palais de la Jetée te Nice (4). Hij werd in 1909 leraar aan de Oostendse muziekschool en de jaren daaropvolgend werden gedomineerd door enkele grote concertreizen: Engeland, Rome en Napels, samen met dirigent RINSKOPF (5). Hij raakte bekend en werd directeur van de Blankenbergse muziekacademie en dirigent van het Casino aldaar (6). Een der hoogtepunten uit zijn cellocarrière was toen de Philharmonie van Berlijn hem uitnodigde daar een concert te geven op 17 maart 1914 (7).

Hij nam vanaf 1933 de artistieke leiding van het Kursaal in handen en nodigde internationale musici als Paul HINDEMITH uit. In 1936 werd hij inspecteur van de muziekinrichtingen en stierf na een langdurige ziekte in 1960.

2. Fluitist WILLAME

WILLAME was eerste fluitist van het Kursaalorkest vanaf 1868 (misschien zelf nog eerder) tot en met de zomer van 1880. Hij was leraar fluit aan het conservatorium van Mons (8). Vooral in de kamermuziekconcerten kwam zijn talent aan bod. Zo werd hij erg gewaardeerd in een serenade van BEETHOVEN (9).

3. Fluitist VUYLSTEKE

In 1881 werd een nieuwe, jonge solist als fluitist aangesteld: VUYLSTEKE, die vier zomers lang aanvoerder bleef. Hij speelde zeer juist en met prachtige trillers en overwon alle moeilijkheden. In snelle passages was bij hem geen gesis te horen, wat men bij veel andere fluitisten blijkbaar wel hoorde (10). Hij stond bekend om zijn virtuositeit en voerde vaak composities uit van J. DEMERSEMAN, de koning van de fluit (11).

4. Fluitist VLAMINCK Achille

Achille VLAMINCK was solo-fluitist van 1888 tot 1893. Hij was reeds vroeger fluitist in het orkest, want in 1887 had hij als amateur-schilder een portret in olieverf geschilderd met zijn dirigent Emile PERIER. Dit schilderij werd hem aangeboden op het einde van het concertseizoen (12). Zijn toon was heel fijn

en zuiver (13). Begin 1891 volgde hij de overleden klarinettist VANDER AA op als leraar houtblazers aan de muziekacademie. Hij behaalde zijn virtuositeitsdiploma fluit en een eerste prijs saxofoon te Gent. In de muziekschool moest hij niet minder dan vijf blaasinstrumenten aanleren : fluit, saxofoon, klarinet, hobo en fagot (14). Toen hij amper vier jaar les gaf, stierf hij in 1895 (15).

5. Fluitist MATTHYS

Was MATTHYS een beter fluitist dan VLAMINCK of was deze laatste zo vaak ziek dat dirigent PERIER, MATTHYS als eerste fluitist aanstelde nog voor VLAMINCK'S dood ? Eind 1895 benoemde het stadsbestuur hem tot leraar aan de muziekacademie (16). Ook in het harmoniekorps Euterpe speelde hij. Het was immers op één van die concerten dat MATTHYS zijn solo in "Souvenir de Spa" van MEURICE onderbrak, omwille van kabaal en heen- en weergeloop van kinderen in de zaal (17). In 1898 werd hij als solist opgevolgd door A. STRAUWEN. Hij bleef echter te Oostende werkzaam, waarschijnlijk ook in het Kursaalorkest.

6. Fluitist STRAUWEN Auguste (°1874)

De heerschappij van Auguste STRAUWEN bij de fluiten duurde van 1888 tot en met 1913. Van bij het begin kreeg hij positieve kritiek en werd één der beste leerlingen van ANTHONI genoemd (18). Het was alleen jammer dat hij toen nooit in een solo optrad in een of ander groot werk.

Hij werd geboren te Laken op 8 maart 1874 en trok op 13-jarige leeftijd naar het Brusselse conservatorium. Drie jaar later behaalde hij zijn eerste prijs bij Théophile ANTHONI. Bij de dood van zijn vader werd hij tot dirigent van meerdere muziekverenigingen gekozen. In 1894 trad hij toe tot het conservatoriumorkest van Brussel en volgde ANTHONI op als solist in het Muntorkest. Hij was respectievelijk verbonden aan de Casino's van Rouan, Boulogne, Blankenberge, aan het Wauxhall te Brussel en het Oostends Kursaal. Daarbij was hij solist op de YSAYE- en DURANT-concerten te Brussel. Hij gaf les aan de Kortrijkse muziekschool en werd in 1909 professor fluit benoemd aan het koninklijk muziekconservatorium van Gent (19). In 1911 moest hij dan ook solo optreden op een concert door hen ingericht (20). Zijn eerste solistisch optreden te Oostende was op 10 juli 1899. Hij voerde de "Fantaisie pastorale hongroise" van DOPPLER uit met een mooi-klinkende toon, vaardig en con brio (21). Op 1 augustus 1901 bracht hij samen met de harpiste STROOBANTS het concerto voor harp en fluit van W.A. MOZART. Op hetzelfde concert voerde hij ook het mooie symfonische gedicht voor fluit en orkest van Peter BENOIT uit (22). Hij vertolkte ook verscheidene malen de fluitconcerti in D en G van W.A. MOZART met cadensen van F.A. GEVAERT. In 1903 zorgde hij voor een drietal "eerste uitvoeringen" : het fluitconcerto van de Gentenaar Ch. HANSSSENS, "le rossignolet" van P. BADES en "Le colibri" van A. SELLENICK (23).

In 1905 werd Auguste STRAUWEN orkestchef van de balconconcerten en in 1912 dirigent van de ochtendconcerten, waarop mondaine muziek uit het operettegenre gebracht werd. Na de dood van dirigent LANCIANI, doorzocht STRAUWEN diens bibliotheek en vond een aantal interessante composities van hem in manuscript. Zijn solistisch werk in het orkest gaf hij daarom niet op. Na zijn concertseizoen te Oostende in 1908 ondernam hij ook nog een

artistieke tournee door Engeland.

In 1914 bleef hij te Oostende als derde dirigent, doch de fluit-soli werden toevertrouwd aan DEMONT.

Voetnoten

- (1) E.O., 17.01.1905.
- (2) S.O., 30.06.1905.
- (3) S.O., 16 en 18.09.1906.
- (4) E.O., 17.10.1907 en 05.11.1907.
- (5) C.O., 02.10.1909 en C.O., 21.02.1911 en 25.03.1911.
- (6) E.O., 16.10.1912.
- (7) C.O., 05.03.1914.
- (8) E.O., 16.07.1876.
- (9) E.O., 11.08.1878.
- (10) E.O., 04.08.1881.
- (11) S.O., 30.07.1884.
- (12) S.O., 13.09.1887.
- (13) S.O., 13.07.1890.
- (14) E.O., 01.02.1891.
- (15) E.O., 09.05.1895.
- (16) E.O., 31.10.1895.
- (17) E.O., 03.05.1903.
- (18) S.O., 28.06.1898.
- (19) E.O., 01.04.1909.
- (20) C.O., 28.12.1911.
- (21) S.O., 12.07.1899.
- (22) Deze laatste compositie werd opnieuw door hem uitgevoerd op 15 september 1905.
- (23) Respectievelijk op 16 en 20 juli en 5 augustus 1903.

HISTORIEK VAN DE OOSTENDSE POLITIE

Weldra verschijnt genoemd boek van de hand van Daniël DESCHACHT, lid van onze vereniging. Inzage in het manuscript leerde ons de degelijkheid van deze studie.

Hieronder als "voorsmaakje" de voorziende indeling :

1. Voorwoord door Julien GOEKINT, Burgemeester Stad Oostende.
2. Basis van onze gemeentelijke politie.
3. De eerste politiecommissarissen te Oostende.
4. De Korpschefs.
5. De Uniformen.
6. De Stedelijke Nachtwoak.
7. De Hondenbrigade en de politie op de Vuurtorenwijk.
8. De Huisvesting.
9. Het korps tijdens de beide wereldoorlogen.
10. De Politiebond "Hulp en Eendracht".
11. De Patrouilles.
12. Opleiding - Politiescholen.
13. Het Korps anno 1986. Emiel VANSTEENKISTE, Hoofdpolitiecommissaris.
14. Bibliografie.
15. Gebruikte afkortingen.

August VAN ISEGHEM